

829.

Na osnovu člana 95 tačka 3 Ustava Crne Gore donosim

UKAZ
O PROGLAŠENJU ZAKONA O OTKLANJANJU POSLJEDICA ODUZIMANJA
IMOVINE U UVALI VALDANOS

Proglašavam Zakon o otklanjanju posljedica oduzimanja imovine u uvali Valdanos koji je donijela Skupština Crne Gore 27. saziva, na Četvrtoj sjednici Prvog redovnog (proljećnjeg) zasijedanja u 2021. godini, dana 11. juna 2021. godine.

Broj: 01-659/2

Podgorica, 16. jun 2021. godine

Predsjednik Crne Gore,
Milo Đukanović, s.r.

Na osnovu člana 82 tačka 2 i Amandmana IV stav 1 na Ustav Crne Gore, Skupština Crne Gore 27. saziva na Četvrtoj sjednici Prvog redovnog (proljećnjeg) zasijedanja u 2021. godini, dana 11. juna 2021. godine, donijela je

ZAKON
O OTKLANJANJU POSLJEDICA ODUZIMANJA IMOVINE U UVALI VALDANOS

I. OSNOVNE ODREDBE

Predmet uređivanja

Član 1

Ovim zakonom, radi otklanjanja posljedica oduzimanja imovine u uvali Valdanos, uređuju se uslovi, način i postupak vraćanja imovine oduzete Rješenjem br. 06-2275/2 od 17. januara 1978. godine SO Ulcinj - Odjeljenja za imovinsko-pravne poslove, katastar i geodetske poslove, bivšim vlasnicima i njihovim zakonskim nasljednicima.

Postupak u skladu sa ovim zakonom sprovodi se zbog činjenice da imovina koja je bila predmet oduzimanja nije privedena namjeni za koju je oduzeta.

Značenje pojedinih izraza

Član 2

Pojedini izrazi upotrebljeni u ovom zakonu imaju sledeće značenje:

1) pod „oduzetom imovinom" podrazumijevaju se nepokretnosti oduzete Rješenjem br. 06-2275/2 od 17. januara 1978. godine SO Ulcinj-Odjeljenja za imovinsko-pravne poslove, katastar i geodetske poslove;

2) pod pojmom „bivši vlasnik" podrazumijevaju se fizička i pravna lica, kao i vjerske zajednice i druge vjerske organizacije (odbori i sl.), koji su bili vlasnici imovine u vrijeme oduzimanja;

3) pod pojmom „zakonski nasljednici" podrazumijevaju se lica koja se u postupku vraćanja imovine legitimišu kao zakonski nasljednici bivših vlasnika na osnovu rješenja o nasljeđivanju

ili drugog akta nadležnog organa, u slučajevima kada nije sproveden ostavinski postupak-ugovora o raspolaganju imovinom za života, ugovora o poklonu, ugovora o doživotnom izdržavanju, izvoda iz matičnog registra umrlih, izvoda iz matične knjige vjenčanih i sl.;

4) pod pojmom „zahtjev za vraćanje oduzete imovine“ (u daljem tekstu: zahtjev) podrazumijeva se zahtjev koji na osnovu ovog zakona podnose bivši vlasnici ili njihovi zakonski nasljednici;

5) pod pojmom „pravo na vraćanje imovine“ podrazumijeva se pravo koje nadležni organ, u skladu sa ovim zakonom, utvrđuje podnosiocu zahtjeva;

6) pod pojmom „Uprava“ podrazumijeva se organ uprave nadležan za poslove katastra (u daljem tekstu: Uprava);

Načelo zaštite sticaoca

Član 3

Sticalac imovine, osim obveznika vraćanja, koji je, nakon podržavljenja imovine, stekao pravo svojine u skladu sa zakonom, ostaje vlasnik i držalac stvari, a njegova stečena prava ne smiju biti povrijeđena.

Primjena drugih propisa

Član 4

Vraćanje imovine u naturalnom obliku sprovodi se u skladu sa ovim zakonom.

Na pitanja koja nisu uređena ovim zakonom primjenjivaće se shodno odredbe zakona kojim se uređuje upravni postupak.

Ovim zakonom ne dira se u primjenu drugih propisa o zaštiti prava svojine i drugih prava stečenih u skladu sa zakonom, osim ako su u suprotnosti sa njim.

Izdavanje dokumentacije i podataka

Član 5

Državni organi, organi državne uprave, organi lokalne samouprave i organi lokalne uprave, i drugi organi i organizacije dužni su da u okviru svojih nadležnosti, i bez odlaganja, a najkasnije u roku od 30 dana od dana podnošenja zahtjeva za izdavanje, izdaju svu potrebnu dokumentaciju i podatke za potrebe sprovođenja postupka vraćanja imovine u skladu sa odredbama ovog zakona.

Neuračunavanje primljenog i izgubljena dobit

Član 6

Ne može se zahtijevati vraćanje plodova, niti naknada štete po osnovu izgubljene dobiti zbog nemogućnosti korišćenja, odnosno upravljanja podržavljenom imovinom, kao i po osnovu njenog održavanja u vremenu od dana podržavljenja do vraćanja imovine.

Obveznik vraćanja nema pravo da traži vraćanje revalorizovane vrijednosti primljene naknade od strane bivših vlasnika, niti tržišne ili bilo koje druge vrijednosti za oduzetu imovinu.

Porezi, takse i troškovi postupka

Član 7

Sticanje imovine na osnovu ovog zakona ne podliježe plaćanju ni jedne vrste poreza, administrativnih i sudskih taksi i naknada državnim organima i organizacijama.

Bivši vlasnici ili njihovi zakonski nasljednici su obveznici plaćanja poreza na imovinu koja se pravnosnažno vrati u skladu sa odredbama ovog zakona, kao i drugih vrsta poreza na

ostvarivanje prihoda od imovine, od momenta upisa njihovog prava svojine u katastar nepokretnosti.

Podnosilac zahtjeva snosi troškove postupka u skladu sa zakonom, osim troškova postupka koji se odnose na identifikaciju imovine koja je predmet vraćanja u skladu sa odredbama ovog zakona, već oni padaju na teret Uprave.

II. POSTUPAK ZA VRAĆANJE IMOVINE

Pravo na vraćanje imovine

Član 8

Pravo na vraćanje imovine i sticanje prava svojine po tom osnovu imaju bivši vlasnici imovine, koja je oduzeta rješenjem iz člana 1 ovog zakona, i njihovi zakonski nasljednici.

Stranke u postupku

Član 9

Stranke u postupku su podnosilac zahtjeva za vraćanje i Država Crna Gora, koju zastupa Zaštitnik imovinsko-pravnih interesa.

Organ koji vodi prvostepeni postupak

Član 10

Postupak po zahtjevu vodi Uprava - Područna jedinica Ulcinj, a u skladu sa ovim zakonom i zakonom kojim se uređuje upravni postupak.

Podnosilac zahtjeva

Član 11

Zahtjev za vraćanje imovine u smislu ovog zakona podnosi bivši vlasnik ili njegov zakonski nasljednik.

Podnošenje zahtjeva

Član 12

Zahtjev za vraćanje imovine pojedinačnih bivših vlasnika ili njihovih zakonskih nasljednika podnosi se u roku od tri godine od dana stupanja na snagu ovog zakona.

Zahtjev se podnosi Upravi sa dokazima koji mogu biti od značaja za odlučivanje po zahtjevu.

Sadržina zahtjeva

Član 13

Zahtjev sadrži podatke o:

1) bivšem vlasniku - ime, ime jednog roditelja i prezime i adresa, odnosno podatke o pravnom licu ili vjerskoj zajednici;

2) oduzetoj imovini na koju se zahtjev odnosi – redni broj iz Rješenja br. 06-2275/2 od 17. januara 1978. godine SO Ulcinj - Odjeljenja za imovinsko-pravne poslove, katastar i geodetske poslove.

Neuredan zahtjev

Član 14

Ako Uprava utvrdi da zahtjev ne sadrži podatke iz člana 16 ovog zakona, naložiće podnosiocu zahtjeva da u roku od 120 dana uredi zahtjev.

Ako podnosilac zahtjeva ne postupi prema nalogu Uprave u ostavljenom roku, zahtjev se odbacuje kao neuredan.

Rok za donošenje rješenja

Član 15

Uprava je dužna da o urednom zahtjevu odluči najkasnije u roku od šest mjeseci.

Odlučivanje o zahtjevu

Član 16

Uprava utvrđuje sve činjenice i okolnosti od značaja za odlučivanje o zahtjevu.

Identifikaciju nepokretnosti koje su predmet vraćanja Uprava će izvršiti angažovanjem vještaka geodetske struke, gdje troškovi njegovog angažovanja padaju na teret Uprave.

Po provedenom postupku Uprava donosi rješenje kojim se zahtjev usvaja i utvrđuje imovina koja se prenosi u svojinu bivšem vlasniku ili njegovim zakonskim nasljednicima.

Ako Uprava utvrdi da ne postoji zakonski osnov za vraćanje oduzete imovine, donosi rješenje o odbijanju zahtjeva.

Pravnosnažno rješenje o utvrđivanju imovine koja se prenosi u svojinu bivšim vlasnicima ili njihovim zakonskim nasljednicima Uprava sprovodi kroz katastarsku evidenciju upisom prava svojine imovine koja je predmet vraćanja po odredbama ovog zakona na imena bivših vlasnika ili njihovih zakonskih nasljednika.

Rješenje o utvrđivanju prava na prenos u svojinu

Član 17

Rješenjem kojim se zahtjev usvaja i utvrđuje imovina koja se prenosi u svojinu bivšem vlasniku ili njegovim zakonskim nasljednicima, sadrži i ime obveznika vraćanja i način i rokove za izvršavanje utvrđenih obaveza.

U tom rješenju nalaže se nadležnim organima izvršenje rješenja, kao i brisanje eventualnih tereta.

Prvostepeno rješenje Uprava dostavlja podnosiocu zahtjeva i Zaštitniku imovinsko-pravnih interesa Crne Gore.

Pravna sredstva

Član 18

Protiv prvostepenog rješenja Uprave stranke u postupku mogu izjaviti žalbu ministarstvu nadležnom za poslove finansija, kao drugostepenom organu, u roku od 15 dana od dana dostavljanja rješenja.

Ministarstvo nadležno za poslove finansija je dužno da odluči o žalbi u roku od 90 dana od dana njenog prijema.

Protiv drugostepenog rješenja može se pokrenuti upravni spor.

Izvršenje rješenja

Član 19

Na osnovu pravosnažnog rješenja kojim se utvrđuje imovina koja se prenosi u svojini bivšem vlasniku ili njegovim zakonskim naslednicima, navedena lica se upisuju kao vlasnici imovine koja je predmet vraćanja u katastar nepokretnosti i druge odgovarajuće evidencije.

Rješenje sprovodi Uprava po službenoj dužnosti po pravosnažnosti rješenja.

III. PRELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Zabrana otuđenja i opterećenja podržavljene imovine

Član 20

Od dana stupanja na snagu ovog zakona imovina koja je predmet vraćanja po odredbama ovog zakona, ne može biti predmet otuđivanja, hipoteke, zaloge, zakupa ili bilo kojeg drugog opterećenja, do pravosnažnog okončanja postupka po zahtjevu za vraćanje.

Zabrana otuđenja i opterećenja te imovine u pogledu imovine za koju nisu podnijeti zahtjevi za vraćanje prestaje po isteku roka za podnošenje zahtjeva za vraćanje.

Završna odredba

Član 21

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom listu Crne Gore“.

Broj: 23-2/21-1/8

EPA 117 XXVII

Podgorica, 11. jun 2021. godine

Skupština Crne Gore 27. saziva

Predsjednik,

Aleksa Bečić, s.r.

830.

Na osnovu člana 95 tačka 3 Ustava Crne Gore donosim

**UKAZ
O PROGLAŠENJU ZAKONA O DOPUNI ZAKONA O RADU**

Proglašavam **Zakon o dopuni Zakona o radu** koji je donijela Skupština Crne Gore 27. saziva, na Sedmoj sjednici Prvog redovnog (proljećnjeg) zasijedanja u 2021. godini, dana 16. juna 2021. godine.

Broj: 01-667/2

Podgorica, 17. jun 2021. godine

Predsjednik Crne Gore,
Milo Đukanović, s.r.

Na osnovu člana 82 tačka 2 Ustava Crne Gore i Amandmana IV stav 1 na Ustav Crne Gore, Skupština Crne Gore 27. saziva, na Sedmoj sjednici Prvog redovnog (proljećnjeg) zasijedanja u 2021. godini, dana 16. juna 2021. godine, donijela je

**ZAKON
O DOPUNI ZAKONA O RADU**

Član 1

U Zakonu o radu („Službeni list CG“, br. 74/19, 8/21 i 59/21) poslije člana 218a dodaju se dva nova člana koji glase:

„Član 218b

Odredba člana 164 stav 1 tačka 1 primjenjivaće se od 1. januara 2022. godine.

Član 218c

U periodu od 12. juna 2021. godine, do dana početka primjene ovog zakona, radni odnos prestaje po sili zakona kada zaposleni navrši 67 godina života i najmanje 15 godina staža osiguranja, danom dostavljanja konačne odluke zaposlenom.”

Član 2

Ovaj zakon stupa na snagu danom objavljivanja u „Službenom listu Crne Gore”.

Broj: 19-1/21-3/10

EPA 229 XXVII

Podgorica, 16. juna 2021.godine

Skupština Crne Gore 27. saziva
Predsjednik,
Aleksa Bečić, s.r.

831.

Na osnovu člana 90 stav 2, člana 91 i člana 95 stav 3 Zakona o osiguranju („Službeni list RCG”, broj 78/06 i „Službeni list CG”, br. 45/12, 6/13 i 55/16), Ministarstvo finansija i socijalnog staranja donijelo je

PRAVILNIK O IZMJENAMA PRAVILNIKA O DEPONOVANJU I ULAGANJU SREDSTAVA TEHNIČKIH REZERVI DRUŠTVA ZA OSIGURANJE

Član 1

U Pravilniku o deponovanju i ulaganju sredstava tehničkih rezervi društva za osiguranje („Službeni list CG”, br. 62/18) u članu 6 stav 1 u tač. 2, 5 i 6 riječ „IBCA” briše se.

Poslije tačke 6 dodaje se nova tačka koja glasi:

„6a) zajmove pravnim licima osigurane založnim pravom na nepokretnost, u visini do 60% tržišne vrijednosti založene nepokretnosti, ako:

- je ugovor zaključen na period do pet godina, sa kamatom i bez mogućnosti produženja roka otplate i bez grejs perioda,

- ugovor ne predviđa jednokratnu isplatu glavnice po dospijeću,

- je založno pravo u Crnoj Gori uknjiženo u katastaru nepokretnosti,

- vrijednost nepokretnosti utvrđena na osnovu procjene koju je sačinio ovlašćeni procjenitelj nekretnina, angažovan u tu svrhu od strane zajmodavca,

- procjena vrijednosti nepokretnosti nije starija od tri mjeseca od dana davanja zajma i sačinjena je u skladu sa propisom kojim se uređuje metodologija za procjenu vrijednosti imovine pravnih i fizičkih lica,

- je zajmodavac utvrdio da u posljednje tri poslovne godine, koje prethode godini u kojoj se zaključuje ugovor o zajmu, zajmoprimac nije bio kreditno nesposoban, na osnovu redovne procjene boniteta izvršene u skladu sa internim aktom zajmodavca,

- je založena nepokretnost prihvatljiva kao sredstvo obezbjeđenja u skladu sa internim aktima osiguravača,

- je ugovorom predviđeno da će zajmodavac godišnje vršiti provjeru kreditne sposobnosti do potpune otplate zajma.”

Stav 2 mijenja se i glasi:

„Sredstva tehničkih rezervi mogu se ulagati u investicione jedinice investicionih fondova koji su registrovani u državi članici EU ili državi članici OECD, pod uslovom da kreditni rejting za dugoročni dug države članice EU ili OECD, u kojoj je registrovan investicioni fond, nije niži od kreditnog rejtinga koji ima Crna Gora, da investiciona politika investicionog fonda dozvoljava zaključivanje opcijskih i terminskih poslova isključivo u cilju zaštite imovine i obaveza investicionog fonda i da investicioni fond nije registrovan na teritorijama u kojima je izvršeno oslobođenje od plaćanja poreza odnosno u kojima se primjenjuju minimalne poreske stope (off-shore zone).”

Član 2

U članu 7 stav 1 tačka 1 poslije alineje 8 dodaju se dvije nove alineje koje glase:

„ - do 25% u imovinu iz člana 6 stav 1 tačka 9 ovog pravilnika, a za ulaganja u investicione fondove kojima upravlja isto društvo za upravljanje ili su investicioni fondovi međusobno povezana lica do 15%;

- do 5% u zajmove pravnim licima iz člana 6 stav 1 tačka 6a ovog pravilnika;”.

U tački 2 tačka na kraju rečenice tačka se zamjenjuje tačkom zarezom i dodaju se dvije nove alineje koje glase:

„ - do 10% u investicione jedinice jednog investicionog fonda iz člana 6 stav 1 tačka 9 ovog pravilnika,
- do 1% u zajmove jednog pravnog lica iz člana 6 stav 1 tačka 6a ovog pravilnika.”

Član 3

U članu 9 stav 2 mijenja se i glasi:

„Investicioni fondovi u čije se jedinice ulažu sredstva iz stava 1 ovog člana, pored uslova iz člana 6 stav 2 ovog pravilnika, ne smiju da imaju neto imovinu pojedinog fonda manju od 100 miliona eura.”

Član 4

Ovaj pravilnik stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom listu Crne Gore”.

Broj: 02- 8487/1

Podgorica, 14. juna 2021. godine

Ministar,
mr **Milojko Spajić** s.r.

832.

Odluka Ustavnog suda Crne Gore kojom se utvrđuje da odredba člana 7. stav 2. Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji („Službeni list Crne Gore“, br. 9/12., 15/14., 19/17.), koju je donijela Vlada Crne Gore, u vrijeme važenja, nije bila u saglasnosti s Ustavom i zakonom

Ustavni sud Crne Gore, u sastavu: predsjednik Budimir Šćepanović i sudije - Dragoljub Drašković, Milorad Gogić, Miodrag Iličković i Desanka Lopičić, na osnovu odredaba člana 149. stav 1. tačka 2. i stav 2. Ustava Crne Gore i člana 48. tačka 2. Zakona o Ustavnom sudu Crne Gore ("Službeni list Crne Gore", broj 11/15.), na sjednici od 29. aprila 2021. godine, donio je

ODLUKU

I UTVRĐUJE SE da odredba člana 7. stav 2. Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji („Službeni list Crne Gore“, br. 9/12., 15/14., 19/17.), koju je donijela Vlada Crne Gore, u vrijeme važenja, nije bila u saglasnosti s Ustavom i zakonom.

II Ova Odluka objaviće se u „Službenom listu Crne Gore“.

O b r a z l o ž e n j e

II. Predlogom pet poslanika političke partije „Demokratska Crna Gora“ (Momo Koprivica, Zdenka Popović, Mijomir Pejović, Dženan Kolić i Danilo Šaranović), od 22. februara 2018. godine, pokrenut je postupak za ocjenu ustavnosti i zakonitosti odredbe člana 7. stav 2. Odluke, označene u izreci.

1.1. U predlogu je navedeno:

“(…). Iz navedenih odredaba Ustava proizilazi: da je Crna Gora građanska, demokratska, ekološka i država socijalne pravde, zasnovana na vladavini prava; da je svako obavezan da poštuje Ustav i zakon; da je vlast uređena na načelu podjele vlasti; da Predsjednik Crne Gore postavlja i opoziva ambasadore na predlog Vlade i uz mišljenje odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose; da Vlada donosi uredbе, odluke i druge akte za izvršavanje zakona; da funkcija člana Vlade nespojiva sa poslaničkom i drugom javnom funkcijom i sa profesionalnim obavljanjem druge djelatnosti; da zakon mora biti saglasan sa Ustavom i potvrđenim međunarodnim ugovorima, a drugi propis mora biti saglasan sa Ustavom i zakonom, kao i da Ustavni sud odlučuje o saglasnosti drugih propisa i opštih akata sa Ustavom i zakonom.

(…).

Iz citirane i ostalih odredaba člana 100. Ustava, kao i iz proklamovanog ustavnog opredjeljenja za parlamentarni sistem, proizilazi da Vlada kao organ izvršne vlasti raspolaže određenim samostalnim ovlašćenjima samostalnog organa u koja spadaju vođenje unutrašnje politike, izvršavanje zakona i drugih propisa i opštih akata, normativna ovlašćenja, vođenje spoljne politike i određena tzv. predlagačka ovlašćenja, Ustavno je ovlašćenje Vlade da prema članu 100. Ustava donosi opšte i impersonalne akte, a u kakve spada i Odluka o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji. To ovlašćenje ne znači da se Vlada može ponašati po svom nahođenju i uređivati materiju iz svoje nadležnosti na način suprotan Ustavu i zakonima. Ona ne može imati slobodu normiranja mimo ustavnih i zakonskih granica i suprotno Ustavu. Time se izražava hijerarhijski odnos među pravnim normama kao posledica principa ustavnosti i zakonitosti, ali i potreba za pravnom sigurnošću i koherentnošću i određenošću pravnog sistema.

U članu 104. Ustava Crne Gore kroz eksplicitnu formulaciju određuje se jedan od bitnih elemenata ustavnog položaja i ustavnog pozicioniranja Vlade, kao organa izvršne vlasti, u odnosu na druge državne organe, U njemu se izričito utvrđuje nespojivost funkcije predsjednika i člana Vlade sa poslaničkom i drugom javnom funkcijom, ali i sa profesionalnim obavljanjem druge djelatnosti. Tim činom se precizno normira zabrana istovremenog obavljanja funkcije ministra i druge javne funkcije. Ovo ustavno načelo koje postavlja zabranu da se sa funkcijom člana Vlade, paralelno obavlja i poslanička ili druga javna funkcija, proističe iz jednog šireg načela, načela podjele vlasti. Eksplicitnom ustavnom zabranom simultanog obavljanja ministarske sa drugom javnom funkcijom u potpunosti je isključena sama mogućnost sukoba javnog i privatnog interesa. Kao vrijednosti koje se mogu tretirati zaštitnim objektom ove ustavne norme jesu nepristrasnost, odgovornost, kao i stabilnost i kompetentnost izvršne vlasti.

Ustav ne definiše javne funkcije, već to prepušta zakonodavcu. U tom smislu Zakon o sprečavanju korupcije definiše šta se podrazumijeva pod pojmom javnog funkcionera, odnosno javne funkcije, u smislu citirane odredbe ovog zakona iz člana 3. Nesporno je da su ministri kao članovi vlade koji rukovode određenim ministarstvom kao organizacionim oblikom za obavljanje poslova državne uprave, javni funkcioneri, odnosno nosioci javne funkcije. Funkcija ambasadora je javna funkcija u skladu sa članom 3. stav 2. Zakona o sprečavanju korupcije.

Osporavana odredba Odluke dovodi do spajanja po automatizmu dvije javne funkcije i to funkcije ministra i funkcije glavnog pregovarača u Misiji pri Evropskoj uniji u statusu ambasadora. Ona čini da izborom na dužnost ministra jedno isto lice automatski stupa i u vršenje druge javne funkcije. Osporavana odredba odluke omogućava ministru evropskih poslova da ima paralelne prihode po osnovu vršenja javne funkcije i da se ministar evropskih poslova uvrsti u evidenciju Ministarstva vanjskih poslova kao lice koje ima status ambasadora i da ostvaruje sva prava i privilegije, a što je i sad slučaj, ali i dovodi do konfuzije i apsurdna u pogledu njegove odgovornosti. Ovim propisivanjem osporavane odredbe Vlada je posegla u domen koji joj shodno članu 95. Ustava ne pripada, a koji propisuje da Predsjednik Crne Gore postavlja i opoziva ambasadore na predlog Vlade i uz mišljenje odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose. Iz izloženog nesumnjivo proizlazi da je osporenom odredbom člana 7. stava 2. Odluke, kojom je propisano da poslove glavnog pregovarača ministar evropskih poslova vrši u Misiji Crne Gore pri Evropskoj uniji u svojstvu ambasadora, Vlada Crne Gore prekoračila svoja ustavna ovlašćenja i povrijedila ustavni princip o nespojivosti funkcija iz odredaba člana 104. Ustava Crne Gore. Saglasno izloženom predlažemo da Ustavni sud Crne Gore, po ovom Predlogu donese kojom će utvrditi da odredbe člana 7. stav 2. Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji u dijelu koji glasi: u statusu ambasadora, nijesu saglasne sa Ustavom i prestaju da važe danom objavljivanja Odluke Ustavnog suda u Službenom listu Crne Gore.”

1.2. NVO “Centar za građansko obrazovanje”, iz Podgorice, podnijela je inicijativu za ocjenu ustavnosti i zakonitosti odredbe člana 7. stav 2. Odluke, navodeći:

“Ustav Crne Gore u članu 104. propisuje:

Predsjednik Vlade i član Vlade ne može vršiti poslaničku ni drugu javnu funkciju, niti profesionalno obavljati drugu djelatnost.

Navedeni član Ustava uređuje oblast inkompatibilnosti (nespojivosti funkcija kako je to naglašeno u rubrumu), koja je u skladu sa ustavno-političkim sistemom Crne Gore, konkretno sa ustavnim određenjima podjele vlasti i vladavine prava.

Dakle, član vlade (ministar) kao rukovodilac upravne oblasti za koji je osnovano ministarstvo i kao član izvršne vlasti (Vlade) ne može pored ove funkcije da obavlja poslaničku ni drugu javnu funkciju, niti da profesionalno obavlja drugu djelatnost. Funkcija ambasadora je nesporno javna funkcija, te u tom pravcu dostavijamo u prilogu i Mišljenje

Agencije za sprečavanje korupcije br. 02-01-283/2., od 1. novembra 2017. Na osnovu te funkcije navedeni ministar prima i dodatnu naknadu zasnovanu na napadnutoj odlici i na Uredbi o posebnom dodatku na osnovnu zaradu, posebnim naknadama i drugim primanjima za vrijeme rada u diplomatsko-konzularnom predstavništvu (...), a koja je podzakonski akt Ministarstva vanjskih poslova.

U cilju jasnijeg određenja od značaja je (mutatis mutandis) vrijedi podsjetiti i na Odluku Ustavnog suda Republike Crne Gore br. 023/05., kojom se, između ostalog ističe:

Iz Ustava Republike Crne Gore proizilazi da član Vlade ne može vršiti poslaničku i drugu javnu funkciju, niti profesionalno obavljati drugu djelatnost. Osporenom odredbom člana 90. stav 3. Zakona (Zakona o zdravstvenom osiguranju "Službeni list Republike Crne Gore", br. 39/04.) propisano je da su ministar nadležan za poslove zdravlja i ministar nadležan za posiove finansija članovi Upravnog odbora po položaju. Ovakvim propisivanjem se, pa nalaženju Ustavnog suda, povređuje ustavni princip o nespojivosti funkcije člana Vlade sa obavljanjem druge djelatnosti. Stoga, osporeno odredba Zakona nije u saglasnosti sa Ustavom Republike Crne Gore.

Takođe, sistemski posmatrano, ne može se ujedno biti i ministar i ambasador, jer se radi o različitim nivoima unutar izvršno-upravne vlasti, pa se javljaju paradoksi u sistemu odgovornosti, npr. odgovara se samom sebi, ili ministar koji je ujedno i ambasador odgovara za svoj rad drugom ministru i slično. Takođe, crnogorski ustavno-pravni sistem ne poznaje koncept nerezidentnog ministra, što ministar koji se nalazi u Misiji Crne Gore u inostranstvu na osnovu čega prima praktično drugu platu, na određeni način, po prirodi stvari, to jeste.

Napominjemo i ograničenja koja ima ministar po Zakonu o sprječavanju korupcije. Naime, ministar, između ostalog, ne može biti član upravnog odbora javnog preduzeća ili ustanove. Ako već ima ovu vrstu ograničenja, u kojoj mjeri je tek sistemski nemoguće i protivustavno da se spajaju pozicije ministra i ambasadora, kao dvije javne funkcije. (...).“

2. U odgovoru Vlade Crne Gore navedeno je:

“(...) ukazujemo da su osporene odredbe Odluke o Uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj Uniji („Službeni list Crne Gore", br. 9/12., 15/14. i 19/17.) izmijenjene, odnosno da je Vlada u međuvremenu donijela Odluku o izmjenama i dopunama Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji („Službeni list Crne Gore", br. 33/18, od 14. maja 2018. godine) i Odluku o izmjeni Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji ("Službeni list Crne Gore", br. 48/18., od 12. jula 2018.)”

2.1. Ustavni sud je utvrdio da je osporena odredba člana 7. stav 2. Odluke, saglasno odredbi člana 4. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji (“Službeni list Crne Gore - Opštinski propisi”, broj 33/18.), prestala da važi danom stupanja na snagu te odluke, tj. 22. maja 2018. godine. S obzirom na to da je osporena odredba člana 7. stav 2. Odluke primjenjivana u periodu od dana stupanja na snagu Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji (“Službeni list Crne Gore - Opštinski propisi”, broj 19/17.), tj. od 27. marta 2017. godine, do stupanja na snagu Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji (“Službeni list Crne Gore - Opštinski propisi”, broj 33/18.), tj. 22. maja 2018. godine i da nijesu otklonjene posljedice njene primjene, Ustavni sud je utvrdio da su se stekli uslovi za ocjenu njene ustavnosti i zakonitosti u vrijeme važenja, saglasno odredbi člana 149. stav 2. Ustava.

3. Osporenim odredbom Odluke bilo je propisano:

“Poslovi glavnog pregovarača

Član 7. stav 2.

Poslove iz stava 1. ovog člana ministar evropskih poslova - glavni pregovarač vrši u Misiji Crne Gore pri Evropskoj uniji u statusu ambasadora.”

4. Ustavni sud je, nakon razmatranja sadržine osporene odredbe člana 7. stav 2. Odluke utvrdio da, u vrijeme važenja, nije bila u saglasnosti s Ustavom i zakonom.

5. Za odlučivanje u ovom predmetu pravno relevantne su sljedeće odredbe:
Ustava Crne Gore:

„DIO PRVI OSNOVNE ODREDBE

Država

Član 1. stav 2.

Crna Gora je građanska, demokratska, ekološka i država socijalne pravde, zasnovana na vladavini prava.

Podjela vlasti

Član 11. st. 1., 2., 3., 4. i 5.

Vlast je uređena po načelu podjele vlasti na: zakonodavnu, izvršnu i sudsku.

Zakonodavnu vlast vrši Skupština, izvršnu vlast vrši Vlada, a sudsku sud.

Vlast je ograničena Ustavom i zakonom.

Odnos vlasti počiva na ravnoteži i međusobnoj kontroli.

Ustavnost i zakonitost štiti Ustavni sud.

Zakonodavstvo

Član 16. tačka 1.

Zakonom se, u skladu sa Ustavom, uređuju:

1) način ostvarivanja ljudskih prava i sloboda, kada je to neophodno za njihovo ostvarivanje.

DIO TREĆI UREĐENJE VLASTI

1. SKUPŠTINA CRNE GORE

Nadležnost

Član 82. tač. 3. i 20.

Skupština Crne Gore:

3) donosi druge propise i opšte akte (odluke, zaključke, rezolucije, deklaracije i preporuke);

20) vrši i druge poslove utvrđene Ustavom ili zakonom.

2. PREDsjedNIK CRNE GORE

Nadležnost

Član 95. tačka 6.

Predsjednik Crne Gore:

6) postavlja i opoziva ambasadore i šefove drugih diplomatskih predstavništava Crne Gore u inostranstvu, na predlog Vlade i uz mišljenje odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose.

3. VLADA CRNE GORE

Nadležnost

Član 100. tač. 3. i 9.

Vlada:

3) donosi uredbе, odluke i druge akte za izvršavanje zakona;

9) predlaže ambasadore i šefove drugih diplomatskih predstavništava Crne Gore u inostranstvu.

Nespojivost funkcije

Član 104.

Predsjednik Vlade i član Vlade ne može vršiti poslaničku i drugu javnu funkciju, niti profesionalno obavljati drugu djelatnost.

DIO PETI USTAVNOST I ZAKONITOST

Saglasnost pravnih propisa

Član 145.

Zakon mora biti saglasan sa Ustavom i potvrđenim međunarodnim ugovorima, a drugi propis mora biti saglasan sa Ustavom i zakonom.

DIO ŠESTI USTAVNI SUD CRNE GORE

Nadležnost

Član 149. stav 1. tačka 2.

Ustavni sud odlučuje:

2) o saglasnosti drugih propisa i opštih akata sa Ustavom i zakonom.

Ako je u toku postupka za ocjenu ustavnosti i zakonitosti propis prestao da važi, a nijesu otklonjene posljedice njegove primjene, Ustavni sud utvrđuje da li je taj propis bio saglasan sa Ustavom, odnosno sa zakonom za vrijeme njegovog važenja“.

Zakona o vanjskim poslovima (“Službeni list Crne Gore”, broj 70/17.):

“I. OSNOVNE ODREDBE

Predmet

Član 1.

Ovim zakonom uređuje se način vršenja vanjskih poslova, nadležnosti i organizacija rada Ministarstva vanjskih poslova, osnivanje i rad diplomatskih i konzularnih predstavništava Crne Gore u inostranstvu, diplomatska i konzularna zvanja i uslovi i način njihovog sticanja, prava i dužnosti diplomata i drugih zaposlenih u Ministarstvu vanjskih poslova i diplomatsko-konzularnim predstavništvima, kao i druga pitanja od značaja za rad diplomatsko-konzularnih predstavništava.

III. SASTAV I FUNKCIONISANJE DIPLOMATSKO-KONZULARNIH PREDSTAVNIŠTAVA

Postavljenje i opoziv ambasadorima

Član 40. st. 1. i 2.

Predlog za postavljenje ambasadora utvrđuje Vlada, na predlog ministra vanjskih poslova. Predsjednik ukazom postavlja ambasadora, po dobijanju agremana države prijema i mišljenja odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose.”

Zakona o sprječavanju korupcije (“Službeni list Crne Gore”, broj 53/14.):

“I. OSNOVNE ODREDBE

Predmet

Član 1.

Ovim zakonom propisuju se mjere za sprječavanje sukoba javnog i privatnog interesa, uređuju ograničenja u vršenju javnih funkcija, podnošenje izvještaja o приходima i imovini javnog funkcionera, zaštita lica koja prijavljuju ugrožavanje javnog interesa koje upućuje na postojanje korupcije, kao i druga pitanja od značaja za prevenciju i sprječavanje korupcije.

Javni funkcioner

Član 3. stav 1.

Javni funkcioner, u smislu ovog zakona, je izabrano, imenovano ili postavljeno lice u državnom organu, organu državne uprave, pravosudnom organu, organu lokalne samouprave, organu lokalne uprave, nezavisnom tijelu, regulatornom tijelu, javnoj ustanovi, javnom preduzeću ili drugom privredom društvu, odnosno pravnom licu koje vrši javna ovlašćenja, odnosno djelatnosti od javnog interesa ili je u državnom vlasništvu (u daljem tekstu: organ vlasti), kao i lice na čiji izbor, imenovanje ili postavljenje organ vlasti daje saglasnost, bez obzira na stalnost funkcije i nadoknadu.”

6. Iz citiranih odredaba Ustava proizilazi: da je Crna Gora građanska, demokratska, ekološka i država socijalne pravde, zasnovana na vladavini prava; da je vlast uređena po načelu podjele vlasti na zakonodavnu, izvršnu i sudsku; da se zakonom uređuje način ostvarivanja sloboda i prava, ako je to neophodno za njihovo ostvarivanje; da je predsjednik Crne Gore nadležan da postavlja i opoziva ambasadore i šefove drugih diplomatskih predstavništava Crne Gore u inostranstvu, na predlog Vlade i uz mišljenje odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose; da je Vlada, kao izvršni organ, nadležna da donosi uredbе, odluke i druge akte za izvršavanje zakona i predlaže ambasadore i šefove drugih diplomatskih predstavništava Crne Gore u inostranstvu; da zakon mora biti saglasan s

Ustavom i potvrđenim međunarodnim ugovorima, a drugi propis mora biti saglasan s Ustavom i zakonom i da Ustavni sud odlučuje o saglasnosti zakona s Ustavom i potvrđenim i objavljenim međunarodnim ugovorima i o saglasnosti drugih propisa i opštih akata s Ustavom i zakonom. Prema Ustavu, predsjednik Vlade i član Vlade ne može vršiti poslaničku i drugu javnu funkciju, niti profesionalno obavljati drugu djelatnost (član 104. Ustava).

6.1. Načelo podjele vlasti iz odredaba člana 11. Ustava, iako samo po sebi nema nezavisnu vrijednost, jedno je od elemenata vladavine prava, jer sprječava mogućnost "uzurpacije ovlašćenja" jedne grane vlasti od strane druge, ali i pojavu "ekscesivne delegacije" ovlašćenja nadležnih organa na organe koji po Ustavu vrše druge poslove i imaju druga ovlašćenja. Opšti princip podjele vlasti ostvaruje se, pored ostalog, kroz funkcionalnu nepromjenljivost, odnosno postojanost Ustavom izvršene podjele funkcija između pojedinih grana vlasti - zakonodavne, izvršne i sudske. Svaka grana vlasti, ponaosob, može se kretati samo u granicama pravnih funkcija i ovlašćenja koja su joj Ustavom povjerena. Ustav je, razgraničio pravne funkcije organa državne vlasti (grana državne vlasti), ali je odredio i uzajamne odnose i način uspostavljanja saradnje između nosilaca pojedinih državnih funkcija, pri čemu je te odnose principijelno zasnovao na "ravnoteži i međusobnoj kontroli", na način da je svaka vlast dužna da poštuje granice koje je Ustav postavio svakoj od tih pravnih funkcija, tako što će se kretati isključivo u vlastitom domenu. Nadležnosti propisane Ustavom za svaku od državnih vlasti ne mogu biti ni proširene ni organizavane zakonom, a još manje podzakonskim propisima, jer bi se time mijenjao njihov ustavni položaj i njihovi međusobni odnosi, a time i osnovna obilježja ustavnopravnog poretka, kakav je utvrđen Ustavom. Navedene odredbe Ustava predstavljaju okvir djelovanja svih organa vlasti, a istovremeno su mjerilo ustavnosti i zakonitosti akata koje donose organi vlasti u vršenju poslova i svoje Ustavom utvrđene nadležnosti koje, saglasno odredbama člana 149. Ustava, cijeni Ustavni sud.

6.1.1. Načelo zakonitosti (član 145. Ustava) predstavlja jedno od osnovnih ustavnih načela i direktno je povezano sa načelom vladavine prava, koje utvrđuje da je država zasnovana na vladavini prava i da je vlast ograničena Ustavom i zakonom (član 1. stav 2. i član 11. stav 3.). Posljedica ovakvih ustavnih određenja je da su organi vlasti vezani Ustavom i zakonom, kako u pogledu svojih normativnih, tako i drugih ovlašćenja. Načelo legaliteta podrazumijeva da se podzakonski propisi donose na osnovu normativno utvrđenog ovlašćenja donosioca akta. Prema Ustavu, generalno ovlašćenje za donošenje propisa (za izvršavanje zakona) ima Vlada, a organi uprave, lokalna samouprava ili drugo pravno lice kada su na to, po određenim pitanjima, ovlašćeni zakonom. Drugim riječima, zakon mora biti osnov za donošenje podzakonskog akta i taj akt može obuhvatiti samo ono što proizilazi iz zakonske norme, a njom nije izričito uređeno.

6.1.1.1. Kako je predmet ustavnosudske ocjene propis koji se donosi radi sprovođenja zakona, on mora biti u skladu sa zakonom na osnovu kojeg je donesen, a samim tim i s Ustavom. U postupku ocjene ustavnosti i zakonitosti tog propisa ispituje se da li je donesen od strane ovlašćenog lica, da li je imao zakonsko ovlašćenje za njegovo donošenje (pravni osnov za donošenje) i odgovara li propis po svom sadržaju okvirima koje mu je odredio zakon.

7. Zakonom o vanjskim poslovima, koji je *lex specialis* u ovoj oblasti, uređen je način vršenja vanjskih poslova, nadležnosti i organizacija rada Ministarstva vanjskih poslova, osnivanje i rad diplomatskih i konzularnih predstavništava Crne Gore u inostranstvu, diplomatska i konzularna zvanja i uslovi i način njihovog sticanja, prava i dužnosti diplomata i drugih zaposlenih u Ministarstvu vanjskih poslova i diplomatsko-konzularnim predstavništvima, kao i druga pitanja od značaja za rad diplomatsko-konzularnih predstavništava (član 1.). Prema Zakonu, predlog za postavljenje ambasadora utvrđuje Vlada, na predlog ministra vanjskih poslova, a ambasadora postavlja predsjednik, ukazom, po

dobijanju agremana države prijema i mišljenja odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose (član 40. st. 1. i 2.).

7.1. Zakonom o sprječavanju korupcije, koji je *lex specialis* u ovoj oblasti, propisane su mjere za sprječavanje sukoba javnog i privatnog interesa i uređena i pitanja ograničenja u vršenju javnih funkcija, podnošenja izvještaja o prihodima i imovini javnog funkcionera, zaštite lica koja prijavljuju ugrožavanje javnog interesa koje upućuje na postojanje korupcije, kao i druga pitanja od značaja za prevenciju i sprječavanje korupcije (član 1.). Javni funkcioner, u smislu ovog zakona, je izabrano, imenovano ili postavljeno lice u državnom organu, organu državne uprave, pravosudnom organu, organu lokalne samouprave, organu lokalne uprave, nezavisnom tijelu, regulatornom tijelu, javnoj ustanovi, javnom preduzeću ili drugom privredom društvu, odnosno pravnom licu koje vrši javna ovlašćenja, odnosno djelatnosti od javnog interesa ili je u državnom vlasništvu, kao i lice na čiji izbor, imenovanje ili postavljenje organ vlasti daje saglasnost, bez obzira na stalnost funkcije i nadoknadu (član 3. stav 1.).

8. U konkretnom slučaju, Ustavni sud je utvrdio da je Vlada donijela Odluku o uspostavljanju strukture za pregovore o pristupanju Crne Gore Evropskoj uniji, kojom je, pored ostalog, uredila i sastav pregovaračke grupe koja je zadužena za stručni i tehnički nivo pregovora sa institucijama i državama članicama Evropske unije, po svim poglavljima pregovora - pravne tekovine Evropske unije (član 10. Odluke). Prema odredbi člana 11. stav 1. tačka 1. pregovaračku grupu čini i glavni pregovarač koji rukovodi radom pregovaračke grupe. Odredbom člana 7. stav 1. Odluke propisano je da poslovi glavnog pregovarača su neposredno vođenje pregovora po svim poglavljima pregovora - pravne tekovine Evropske unije, a osporenom odredbom stava 2. toga člana, da te poslove: "ministar evropskih poslova - glavni pregovarač, vrši u Misiji Crne Gore pri Evropskoj uniji u statusu ambasadora".

9. Ustavni sud je ocijenio da je osporenom odredbom člana 7. stav 2. Odluke Vlada prekoračila svoja ovlašćenja i povrijedila ustavne principe o podjeli vlasti, o nespojivosti funkcije i o saglasnosti pravnih propisa, iz odredaba člana 11. stav 3. i čl. 104. i 145. Ustava.

9.1. Naime, Ustavom su, u odnosu na sporno ustavnopravno pitanje u ovom predmetu (nespojivost javne funkcije), jasno razgraničene normativne funkcije zakonodavne i izvršne vlasti na način da Skupština Crne Gore donosi zakone, druge propise i opšte akte-odluke, zaključke, rezolucije, deklaracije i preporuke (član 82. tač. 2. i 3.) i da Vlada Crne Gore izvršava zakone, druge propise i opšte akte i da donosi uredbе, odluke i druge akte za izvršavanje zakona (član 100. tač. 2. i 3.). Ustavom je, takođe, jasno uspostavljena nadležnost predsjednika Crne Gore da postavlja i opoziva ambasadore i šefove drugih diplomatskih predstavništava Crne Gore u inostranstvu, na predlog Vlade i uz mišljenje odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose (član 95. tačka 6.). Iz navedenih ustavnih određenja proizilazi da je jedino predsjednik Crne Gore nadležan da, na predlog Vlade i uz prethodno pribavljeno mišljenje odbora Skupštine nadležnog za međunarodne odnose, postavlja i opoziva ambasadore, da je Vlada nadležna da donosi uredbе, odluke i druge akte za izvršavanje zakona, kao i da se aktom Vlade (odlukom) ne mogu uređivati odnosi iz nadležnosti zakonodavnog organa, niti se mogu mijenjati i na drugačiji način uređivati odnosi koji su već uređeni Ustavom (*materia constitutionis*) i zakonom (*materia legis*).

9.1.1. Nasuprot tome, utvrđujući osporenom odredbom člana 7. stav 2. Odluke status ambasadora ministru evropskih poslova (glavnom pregovaraču), Vlada je, po nalaženju Ustavnog suda, preuzela ustavno ovlašćenje predsjednika Crne Gore iz odredbe člana 95. tačka 6. Ustava da postavlja i opoziva ambasadore (...). Takođe, Vlada je osporenom odredbom člana 7. stav 2. Odluke samostalno - izvorno uredila pitanje postupka postavljenja ambasadora na način suprotan zakonu i koje je već uređeno odredbama člana 40. st. 1. i 2. Zakona o vanjskim poslovima. Takvim propisivanjem Vlada je, po ocjeni Ustavnog suda, povrijedila ustavni princip o podjeli vlasti (član 11. stav 3. Ustava), kao i ustavni princip o

saglasnosti pravnih propisa (član 145. Ustava), kako u pogledu formalne (koji nalaže da niži pravni akt bude donesen od strane organa koji je višim pravnim aktom određen kao nadležan za njegovo donošenje i da bude donesen po postupku i u formi koji su, takođe, određeni višim aktom), tako i u pogledu materijalne zakonitosti (sadržine osporenog akta).

9.2. Vlada je osporenom odredbom člana 7. stav 2. Odluke, po ocjeni Ustavnog suda, povrijedila i ustavni princip o nespojivosti funkcije, iz odredbe člana 104. Ustava. Naime, iz odredbe člana 104. Ustava, po ocjeni Ustavnog suda, proizilazi da je ustavotvorac nespojivost funkcija uspostavio u odnosu na predsjednika i člana Vlade koji, saglasno toj odredbi, ne mogu vršiti poslaničku i drugu javnu funkciju, niti profesionalno obavljati drugu djelatnost. U tom smislu, odredbom člana 3. stav 1. Zakona o sprječavanju korupcije propisano je da se javnim funkcionerom, u smislu ovog zakona, smatra imenovano ili postavljeno lice u državnom organu, organu državne uprave, pravosudnom organu, organu lokalne samouprave, organu lokalne uprave, nezavisnom tijelu, regulatornom tijelu, javnoj ustanovi, javnom preduzeću ili drugom privredom društvu, odnosno pravnom licu koje vrši javna ovlašćenja, odnosno djelatnosti od javnog interesa ili je u državnom vlasništvu, kao i lice na čiji izbor, imenovanje ili postavljenje organ vlasti daje saglasnost, bez obzira na stalnost funkcije i nadoknadu. Polazeći od toga da se ministar evropskih poslova (glavni pregovarač) i ambasador smatraju javnim funkcionerima, u smislu odredbe člana 3. stav 1. Zakona o sprječavanju korupcije i da iz osporene odredbe člana 7. stav 2. Odluke proizilazi da ministar evropskih poslova vrši poslove glavnog pregovarača u statusu ambasadora, Ustavni sud je utvrdio da je Vlada Crne Gore, spajanjem navedenih funkcija, prekoračila svoja ovlašćenja i povrijedila ustavni princip o nespojivosti javne funkcije, iz odredbe člana 104. Ustava. Iz navedenih razloga, Ustavni sud je, utvrdio da osporena odredba člana 7. stav 2. Odluke, u vrijeme važenja, nije bila u saglasnosti s Ustavom i zakonom.

10. Na osnovu iznijetih razloga, odlučeno je kao u izreci.

III. Odluka o objavljivanju ove Odluke, zasnovana je na odredbama člana 151. stav 2. i člana 51. stav 1. Zakona o Ustavnom sudu Crne Gore.

U-I br. 3/18. i 5/18

Podgorica, 29. april 2021. godine

Predsjednik,
Budimir Šćepanović, s.r.